

[Niels Westerby.]

finansministerens opmærksomhed på den saglige sammenhæng, der er imellem følgende to ting: hvis man skred til at forhøje merværdiafgiften fra 10 til 15 pct., ville man være i stand til med det udgangspunkt, finansministeren har, en forhøjelse af statsbudgettet på 3 milliarder kr., at nedsætte samtlige indkomstskatter med en fjerdedel eller med 25 pct. Det vil altså være muligt at lette befolkningen for de direkte indkomstskatter, der virker lammende på befolkningens produktionslyst, med en fjerdedel eller 25 pct. ved en forhøjelse af merværdiafgiften med 5 pct. For 2 år siden kunne man ved en merværdiafgift på 15 pct. have halveret indkomstskatterne. Det kan man ikke, sådan som tingene er gået i det sidste års tid under den nuværende regering og også i tiden kort forud for det sidste folketingsvalg, men man vil ad den vej kunne nå et meget langt stykke i nedsættelse af indkomstskatterne. Jeg vil gerne spørge finansministeren og regeringen, om ikke det var en god ting at tage op til overvejelse virkelig at lette indkomstskatterne og forhøje merværdiafgiften.

Nu ved jeg godt, at der vil være mange pessimister her i landet, der vil sige: lad være at tale om en forhøjelse af merværdiafgiften, for så vil regeringen bare tage den, og indkomstskatterne bliver ikke nedsat alligevel. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at vi naturligvis ikke vil medvirke til en forhøjelse af merværdiafgiften, uden at vi har fuld sikkerhed for en tilsvarende nedsættelse af indkomstkatten; det var naturligvis også det, der i foråret var begrundelsen for, at vi ikke stemte for merværdiafgiften sammen med regeringspartiet.

Dernæst vil jeg gerne henlede regeringens opmærksomhed på et andet forhold, som måske kunne føre til, at det ville blive rigtigt og forsvarligt, ja, næsten uomgængelig nødvendigt at sænke indkomstskatterne. Enhver ved jo, at der i øjeblikket er en del arbejdsløshed; den er nu på 3 pct., og der er fare for, at den i vinter vil kunne nå op på både 5, 6, 7, ja, måske 8 pct. Enhver ved også, at der er en del virksomheder, der er i ganske betydelige vanskeligheder. Det vil ikke være forsvarligt nu, altså her i november måned, at begynde at tænke på at slække

på finanspolitikken. I øjeblikket må svaret være det, som jeg har været inde på ved tidligere lejligheder, at slække på pengepolitikken for derved at forøge beskæftigelsesgraden og gøre det lettere for erhvervslivets virksomheder at fungere og producere. Det må vist siges at være det, der bør gøres i øjeblikket.

Men det, der vel er det centrale i den økonomiske vurdering, som må anlægges på dansk erhvervsliv og dansk økonomi i det hele taget, er, at den afmatning, der foregår i øjeblikket i udlandet, virker ganske kraftigt ind på os, og det, man for så vidt både fra regeringens og erhvervslivets side ser hen til, er, at forholdene skal ændre sig i foråret 1968, at vi i foråret og forsommeren 1968 får en bedre bølge udefra, der vil kunne sætte mere skub i tingene. Det kan også være, det er rigtigt; ingen kan strengt taget vide noget herom; men det kan jo være lige så sandsynligt, at det ikke sker. Det kan godt ske, at vi kommer til at se i øjnene, at der kommer en fortsat afmatning af hele virksomheden i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet. Hvis det er tilfældet, vil det blive nødvendigt, at vi i forbindelse med andre foranstaltninger virkelig slækker på finanspolitikken til foråret eller til forsommeren.

Jeg vil altså gerne henlede finansministerens opmærksomhed på, at det er liberalt centrum's principielle synspunkt, at hvis det bliver ikke blot forsvarligt, men oven i købet nødvendigt at nedsætte skatterne til foråret eller til forsommeren, så er det vor opfattelse, at det er indkomstskatterne, der bør nedsættes. Jeg vil gerne spørge: er regeringen enig heri, eller er det således, at regeringen mener, at en slækkelse af finanspolitikken skal ske ved at øge de offentlige udgifter? Det er i hvert fald vor opfattelse, det understreger jeg endnu en gang, at det skal ske i form af en nedsættelse af indkomstskatterne.

Selve den tekniske udformning af lovforslaget har jeg ikke mange bemærkninger om. Jeg synes, det er en rigtig balance, man har fundet imellem ikke-forsørgere og forsørgere ved disse personfradrag på 5.000 og 10.000 kr.; en lignende tanke var jo også indeholdt i liberalt centrum's forslag til en skattereform. Jeg synes også, det er godt med en skala, der ikke har alt for mange forskellige satser, men er forholds-